

David Kidd

HISTÒRIES DE PEQUÍN

*Traducció de
Francesc Parcerisas*

花

El cercle *de VIENA*

Primera edició: juny del 2017

Títol original: *Peking Story*

No ens ha estat possible localitzar els hereus legals de David Kidd, per la qual cosa agrairíem que si algun dels lectors d'aquest llibre té coneixement de qui és el titular dels drets sobre aquesta obra es posi en contacte amb nosaltres per tal de formalitzar un acord

© de la traducció: Francesc Parcerisas i Vázquez, 2017

© de les característiques d'aquesta edició:

Viena Edicions

Tuset 13 — 08006 Barcelona

Tel. 93 453 55 00 — viena@vienaeditorial.com

www.vienaeditorial.com

ISBN: 978-84-8330-950-6

Dipòsit legal: B 15702-2017

Disseny de la col·lecció: Andy Noguero

Fotocomposició: Alfa

Impressió i enquadernació: Reinbook

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transmissió d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

DRACS, BEBÈS ROSATS I EL SERVEI CONSULAR

A finals de gener del 1946, Pequín es va rendir honorablement al sempre victoriós Exèrcit Comunista i uns dies més tard la meva promesa —una noia xinesa— em va telefonar per dir-me que el seu pare, que feia molt de temps que estava malalt, s'estava morint. Ens havíem de casar immediatament, em va dir l'Aimee, o enfrontar-nos a la perspectiva d'haver d'ajornar la boda, com a mínim, durant tot un any de dol, que era el que exigia el costum xinès. Semblava molt poc considerat celebrar una boda en aquelles circumstàncies, i no hi havia manera d'endevinar el que les autoritats comunistes dirien sobre un matrimoni entre la filla d'un «capitalista buròcrata» xinès i un professor americà, però el futur era tan incert que vam decidir tirar endavant. La família de l'Aimee, quan els ho vam consultar, hi va estar d'acord. Tanmateix, com que no estàvem segurs de no ocasionar-los alguna mena de problema, vam decidir mantenir la boda en secret, si més no durant un temps.

花

Havia conegut l'Aimee l'any abans, un calorós vespre d'estiu, al teatre de l'òpera de Pequín, al districte meridional. Jo havia llogat una llotja oberta al primer pis, on, amb aquella calor, em distreia amb els passatemps habituals dels addictes a l'òpera: partint llavors salades de síndria entre les dents i bevent una tassa de te rere l'altra de la tetera que hi havia a la taula i que de tant en tant els cambrers tornaven a omplir. Vaig adonar-me que la llotja

de la meva esquerra encara era buida, però sabia que molts aficionats a l'òpera mai no arribaven abans de les deu, hora en què feien la seva aparició els millors actors. Aquella nit tancava el programa Xiao Cuihua, que feia els papers de les noies coquetes. Era un dels darrers actors xinesos que encara actuava amb sabatetes de puntera, per imitar millor els peus embenats i el caminar provocatiu de les dones de classe alta.

Havia finalitzat una de les peces i ja havien hissats un plafó que anunciava el senyor Xiao com a últim artista, quan els cambriers van començar a col·locar fundes vermelles als respatlles de les butaques i a parar tetes i tasses a la llotja del costat. En aquell mateix moment, un enrenou sobtat entre el públic em va fer mirar cap a l'extrem del passadís central. Flanquejada per dues serventes vestides de blau pàl·lid, l'Aimee va aparèixer a l'entrada, al bell mig dels cortinatges. Duia un vestit de seda blanca, cenyit, de coll alt, amb un tall fins a la cuixa, i a la mà, on lluïa un anell de jade verd, exhibia un ventall d'ivori. En aquell teatre calorós i ple de fum, semblava torbadorament distant i bella. Per si hagués calgut alguna cosa més, l'atenció amb què els cambriers li obrien pas fins a la llotja veïna era prova suficient que es tractava d'una dama de distinció. Quan va seure, vaig advertir als seus cabells la punteta d'una agulla blanca de jade i vaig endevinar l'aroma feble però refrescant del sàndal i el llessamí.

L'espectacle estava a punt de començar i vaig fer senyal a un cambrer per indicar-li que volia que em dugués una altra tetera. Quan s'acostava, l'Aimee el va aturar i li va parlar ràpidament en xinès. El cambrer marxà i aleshores ella es girà cap a mi i em va dir en xinès però molt més a poc a poc: «El te aquí és molt dolent. Li he demanat que et prepari el te que jo m'he dut de casa. —I després va afegir en anglès—: És un te normal, però

espero que t'agradi». Jo vaig mussitar-li el meu agraïment en anglès i en xinès.

Finalment començà la darrera òpera, una comèdia, amb el senyor Xiao volant per l'escenari, balancejant-se damunt aquells famosos peus de papallona. El te que finalment em van servir era deliciós. Durant l'actuació, l'Aimee i jo gairebé sempre rèiem en el mateix moment. Pràcticament tenia la sensació d'haver anat al teatre amb ella i em preguntava si ella devia sentir el mateix. En qualsevol cas, quan l'obra va arribar a la seva fi i Xiao Cuihua va haver desaparegut d'escena, l'Aimee es va presentar i em preguntà, de nou parlant-me en xinès a poc a poc, si m'agradaria anar a saludar el senyor Xiao entre bastidors. Vaig acceptar encantat.

Vam trobar l'actor al seu camerino davant un mirall, que es treia el maquillatge amb un cotó impregnat amb una crema dissolvent. Mentrestant els ajudants no paraven, primer traient-li els enfilalls de pedres de colors de la perruca negra, després la perruca amb totes les seves diferents peces i, finalment, les vetes de cotó blanc emmidonat que li marcaven el front, les quals, segons m'explicà l'Aimee, s'aplicaven molles i servien per tibar la cara de l'actor tot creant la il·lusió de joventut que havíem vist damunt l'escenari. Ara, assegut davant meu, sense maquillatge, ni joies, ni vetes emmidonades, el senyor Xiao era un home vell, d'aspecte vulgar. Divertida davant la meva sorpresa, l'Aimee em va anotar la seva adreça i em convidà a anar-hi a prendre el te uns dies més tard. Fou aleshores que vaig saber que tocava el violí, que havia estudiat ball gitano —fins i tot tocava la pandeleta— amb els russos blancs de Pequín i que, amb gran astorament per la meva part, s'havia llicenciat en química a la universitat. També vaig descobrir que era la quarta filla de l'antic president del Tribunal Suprem xinès.

David Kidd

Només vaig veure el pare de l'Aimee una vegada. (La seva mare era morta.) I fins i tot aquell cop, vestit amb una túnica de seda blava embuatada i cofat amb un casquet de seda negra, aquell vell elegant tenia un aspecte fràgil i malaltís, amb una pell que semblava transparent. Em va rebre en un dels edificis de la mansió Yu anomenat l'Estudi Oriental, on en aquell moment estava examinant un parell de tasses extraordinàriament rares, de peu de porcellana. Quan va permetre que jo les sostingués, em vaig sentir extraordinàriament honorat. Ara, però, jeia al seu llit de mort.

Així fou com començaren els esdeveniments que van provocar aquella precipitació indecorosa en la nostra boda.

花